

GYURKOVICS TIBOR VERSEI

B a r t ó k

Négy fekete ember jött a kupolás terembe,
csipték a hegedűket, mint a bőrt, vonítottak a vonók,
arany csillárok égtek a levegőben,
mint lassú csillagok.

Én tudom — mondtam — mi a szerelem, láttam egek nyögését,
bikák borzadását s a halhatatlanság ajtócsapását,
én nem vagyok értetlen és tudatlan,
hallottam sírni a szeleket is.

Kitárták akkor az ajtókat és bejöttek a szelek,
székekre ültek és üveges szemmel néztek engem,
bejöttek az elemek és olyan lett a
testem, mint a föld.

Hozzáérttem magamhoz és föld voltam ott,
fölnyújtózkodtam és ég voltam én,
kezemben elrepedt a csont,
és fájlaltam az örökkévalóság eltűnő bokáit,

táncoltak törékeny elefáncsont-billentűkön
a kőd mögött, a magas és a mély
között, hol a fenyők bordáin
kiállnak az évek, mint a szarvas agancsai.

A hang, a hang örök. Az érzelmek fából voltak,
lenyesve, mint a gally, faragva, mint a szék,
és önmaga arcát figyelve, ráncai sebét, szemhéja forradását
ült a tükrőben a táltos.

Szavulat L. P. piarista diák emlékére

Mindig lesz bennem ezután már valami szomorúság, ha szónokolok,
egy kis időre belegabalyodom és tétova leszek és szórakozott.

A legnagyobb tettel mit se lehet kezdeni már,
te fordítottad Liviusból, hogyan kelt át az Alpokon Hannibál.

Kicsit zavarba jövök az emberek előtt, fogom a poharat, megforgatom,
aztán óvatosan, szépen kijavítom a mondatom.

A Dózsa György úton én már soha nem kelek át,
a sötét kapualjakból hiányzik egy nagyon magas barát.

Megigazítom a hajamat, lendítek magamon egyet, koncentrálni akarok,
hogy bevégezzem, amit kezdtem, a tanítást és a mozdulatot.

Mindenkivel lehet még beszélőnivalóm, kontaktusom,
csak veled nem. Utoljára ott álltál a buszon.

Nagy fejed, kopaszodó homlokod fölött
ragyogtak a diákos, arany körök.

Okos voltál. A matematikába
préselted magad. Ott éltél bezárva.

De szük volt neked. Levetetted
magadról ezt a terhet.

Szeretném megmagyarázni az embereknek a gyárakban, az iskolákban, túl a
kerüléseken,
hogy mibe hal bele az ember. De már nem merem.

M a n d a r i n

Homokon túl a homokhegyeken
pazarul pazarolhatatlan
az én-ek kertjében
gyerekajakban
él a fölfoghatatlan úr
pazarul pazarolhatatlan

Kicsi kő piros iv vagy rettenetes kör
rét madara hova nem száll
átszúrt szemű szörny maga mandarin úr
a teste inog a melle szúr
szárnyatlanul ül a magosban
várni hogy élete elszáll

Csupa fakorona csupasz ágak
és pikkelyes teste kiválik
az ágak a fakorona közül
réti madár oda sose röpül
ott a sárkány maga ül
egész az óceánig

Ott maga-van maga-nincs ahogyan kell
ha jólesik nincs szíve bőre
letépvé csüng az ágakon
kiterítve a kő-temetőre
túl a homokhegyeken a hegyhomokon
van a mandarin úr temetője

Már nem süti nap már nem veri dér
az ágakon ül ugyanabban
az órában amikor véget ér
a napsütés a napban
az út az útban a télben a tél
pazarul szárnyalhatatlan.

Ü v e g e n á t

Vastagfalú üvegkalickában kellene
élni a gyermekeimnek,
hogy lássam őket, megnézhessem őket,
kivülről, mint egy kísérletvezető.

Ott mozog X. Ott meg Y.
Ezek azok. Imádom őket.
Féltem őket. Félek tőlük,
hogy ártoz nekik vagy ártnak maguknak.

A kiszámíthatatlan élmények beteges jósa vagyok.
A legfinomabb ételeket adagolnák be nekik,
ideális hőmérséklet lenne, ők meg
drága tagjaikkal gyönyörűen mozognának.

Jaj. Ez az üveg. Jaj. Ez a fal.
Tapogatom, sima
üveggel. Lecsorog kint az eső és könny is rajta.
Az embernek mit kell látnia.